

SLEPENĀS VĒSTULES  
NO MŪKA,  
KURŠ PĀRDEVA SAVU  
*FERRARI*

SLEPENĀS VĒSTULES  
NO MŪKA,  
KURŠ PĀRDEVA SAVU  
*FERRARI*

ROBINS ŠARMA



**Robin Sharma**  
THE SECRET LETTERS OF THE MONK  
WHO SOLD HIS FERRARI

No angļu valodas tulkojusi VINETA LAUDURGA

**THE SECRET LETTERS OF THE MONK WHO SOLD HIS FERRARI**

**Robin Sharma**

Copyright © 2011. All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins *Publishers Ltd*, Toronto,  
Canada

Translation copyright © 2012, by Publisher Avots

ISBN 978-9984-859-55-2

© «Izdevniecība Avots», 2012

© V. Laudurga, tulk. no angļu val., 2012

*Ej tik tālu, cik vien skats sniedzas.  
Kad nonāksi tur, varēsi saredzēt tālāk.*

Tomass Kārlails



## Prologs

*Mans nerunīgais pavadonis gāja man pa priekšu ātrā solī, it kā arī viņam nepatiktu atrasties šeit, lejā. Tunelis bija drēgns un blāvi apgaismots. Šajā vietā bija apbedīti sešu miljonu parīziešu kauli...*

*Piepeši jaunais cilvēks apstājās pie ieejas kādā jaunā tunelī. No ejas, pa kuru bijām gājuši, to atdalīja aprūsējis dzelzs nožogojums. Tunelis bija tumšs. Mans pavadonis pastūma nožogojumu sānis un iegāja piķa melnumā. Viņš brīdi apstājās un palūkojās atpakaļ uz mani, lai pārlicinātos, ka es viņam sekoju. Kad viņa stāvs manā priekšā izzuda, es nedroši sekoju viņam, atstādams skopo apgaismojumu aiz muguras. Es paspēru vēl pāris soļu. Tad mana kāja pret kaut ko atsitās. Gaisu piepildīja krītošām pagalēm līdzīga graboņa, un es sastingu. Kamēr es tā stāvēju, ap mani uzzibsnīja gaisma. Pavadonis bija ieslēdzis kabatas bateriju. Pēkšņi mani pārņēma vēlēšanās, kaut viņš to nebūtu darījis. Briesmīgā kārtība bija izjukusi. Kauli bija it visur – veldamies lejā no nenostiprinātajām kaudzēm,*



*kas bija atbalstītas pret sienām, tie izkaisīti mētājās mums visapkārt. Kabatas baterijas spožā gaisma uztvēra putekļu viļņus un zirnekļu tīklu pavedienus, kas nokarājās no griestiem.*

*„Ça c'est pour vous,”<sup>1</sup> noteica mans pavadonis. Viņš pasniedza man bateriju. Kad es to paņēmu, viņš aizdrāzās man garām.*

*„Ko – ”, es iesaucos.*

*Vēl pirms paspēju pabeigt jautājumu, vīrietis strupi izmeta: „Il vous rencontrera ici.”<sup>2</sup> Un tad viņš bija projām, atstādams mani vienu – pavisam vienu, vientulīgi stāvam mirušo jūrā piecdesmit pēdu dziļā pazemē.*

---

<sup>1</sup> Tas jums. (*Franču val.*)

<sup>2</sup> Viņš satiksies ar jums šeit. (*Franču val.*)



## Pirmā nodaļa

ŠĪ BIJA VIENA NO TĀM DIENĀM, kad tu vēlies, kaut tā jau būtu beigusies, pat pirms esi vēl paguvis tajā nodzīvot desmit minūtes. Tas sākās, kad es atvēru acis un pamanīju, ka pa guļamistabas žalūziju apakšu istabā spraucas iekšā satraucoši daudz saules gaismas. Zini, tā bija gaisma, kāda ir pulksten astoņos no rīta, nevis pulksten septiņos. Mans satraukums nemazinājās. Šai atskārsmei sekoja divdesmit minūtes paniskas lādēšanās un klaigāšanas, un raudāšanas (raudātājs bija mans sešus gadus vecais dēls), kuru laikā es klanīdamies skraidīju pa māju – no vannas istabas uz virtuvi, no virtuves uz dzīvokļa ārdurvīm –, cenzdamies savākt visus tos smieklīgos sīkumus, kas šodien bija vajadzīgi Adamam un man. Kad pēc četrdesmit piecām minūtēm piebraucu pie Adama skolas, viņš uzmeta man pārmetumu pilnu skatienu.



„Mamma saka, ja tu arī turpmāk mani pirmdienās vedīsi uz skolu ar nokavēšanos, es vairs nevarēšu svētdienās palikt pie tevis pa nakti.”

Ak Dievs!

„Pēdējā reize,” es teicu. „Pēdējā reize, es apsolu.”

Ar šaubu pilnu izteiksmi sejā Adams tagad jau slīdēja ārā no mašīnas.

„Nem,” es teicu, paceldams uzblīdušu plastmasas maisiņu. „Neaizmirsti savas pusdienas.”

„Nevajag,” Adams noteica, neskatīdamies uz mani. „Man neļauj nest uz skolu zemesriekstu sviestu.”

Un tad viņš apgriezās uz papēža un aiztraucās cauri tukšajam skolas rotallaukumam. *Nabaga bērns*, es nodomāju, noskatoties, kā viņa mazās kājeles naski cilājās skolas durvju virzienā. Nav nekā sliktāka, kā ierasties skolā ar nokavēšanos, kad visi jau ir klasē un gaitenīs skaļi skan valsts himna. *Tas* un piedevām vēl bez pusdienām.

Es nometu plastmasas maisiņu uz blakus sēdekļa un nopūtos. Gaužām necili bija noslēgusies vēl viena „aizbildnieciska” nedēļas nogale. Es jau, kā redzams, biju iespaidīgi izgāzies kā vīrs. Tagad izskatījās, ka tikpat spilgti izgāzīšos arī kā atšķirti dzīvojošs tēvs. Kopš tā brīža, kad paņēmu Adamu, šķita, ka esmu licis viņam nebeidzami vilties. Neskatoties uz to, ka visu nedēļu es Adama prombūtni izjutu kā zaudētu ķermeņa locekli, es piektdienās pastāvīgi ierados ar novēlošanos. Prieku par solīto picu un filmu atvēsināja tunča sendvičs, kuru Anniša, pienākot vakariņu laikam, lika Adamam apēst. Un tad vēl mans telefons, kas nemitīgi





džinkstēja, it kā tam būtu uznākusi žagošanās tūre. Tas pīpināja filmas laikā un tad, kad es gultā Adamu vīstiju segā. Tas pīpināja mazliet piedegušo brokastu pankūku laikā un tad, kad mēs pastaigājāmies pa parku. Tas pīpināja, kad mēs pirkām burgerus, un pīpināja vakara stāstiņa laikā. Protams, ne jau pīpināšana bija lielākā problēma. Lielākā problēma bija tā, ka es aizvien pacēlu telefonu. Es pārbaudīju vēstules, es sūtīju atbildes, es runāju pa telefonu. Un ar katru jaunu traucējumu Adams kļuva nedaudz klusāks un atturīgāks. Mana sirds vai lūza, tomēr doma nereaģēt uz telefonu vai to izslēgt lika plaukstām nosvīst.

Traukdamies uz darbu, es pārdomāju sabojāto nedēļas nogali. Kad Anniša bija paziņojusi, ka vēlas pamēģināt dzīvot atsevišķi, es jutos tā, it kā man kāds būtu pārbraucis pāri ar kravas auto. Viņa jau gadiem ilgi bija žēlojusies, ka es nekad nepavadu laiku kopā ar viņu vai Adamu, ka esmu pārāk aizrāvēis ar darbu, pārāk aizņemts pats ar savu dzīvi, lai kļūtu par daļu no viņu dzīves.

„Bet kā,” es iebildu, „tas var atrisināt kādu no šīm problēmām, ja tu no manis aizej? Ja gribi mani redzēt biežāk, tad kāpēc tu izkārto tā, lai redzētu mani *retāk*?”

Galū galā viņa bija teikusi, ka joprojām mani mīlot. Teica, ka gribot, lai man būtu labas attiecības ar dēlu.

Bet līdz tam laikam, kamēr pārcēlos uz savu dzīvokli, es biju sagrauts un sarūgtināts. Es biju solījis censties vairāk laika pavadīt mājās. Es pat biju atprasījis no kompānijas golfa turnīra un vakariņām ar klientu. Bet Anniša teica, ka es tikai mēģinot izlāpīties – ka es neesot nolēmis labot kļūdas.



Katru reizi, kad domāju par šiem vārdiem, es sakodu zobus. Vai Anniša nespēja ieraudzīt, cik daudz darbs prasīja no manis? Vai viņa nespēja saprast, cik man bija svarīgi turpināt virzīties uz priekšu? Ja es nebūtu strādājis tik daudz stundu, tad nebūtu ne mūsu lieliskās mājas, ne mašīnu, ne iespaidīgo platekrāna televizoru. Nu labi, atzīstu – par televizoriem Annišai nebija ne silts, ne auksts. Bet vienalga.

Toreiz es sev nosolījos – *es būšu lielisks „atšķirtais tēvs”*. Es dāsni veltīšu uzmanību Adamam, es apmeklēšu visus skolas pasākumus, es vienmēr būšu gatavs aizvest viņu uz peldēšanu vai karatē, es lasīšu viņam priekšā grāmatas. Kad viņš vakarā piezvanīs, nekas mani netraucēs sarunāties ar viņu. Es uzklausīšu viņa problēmas, sniegšu padomus un stāstīšu anekdotes. Es palīdzēšu viņam pildīt mājasdarbus un pat iemācīšos spēlēt tās kaitinošās video spēles, kuras viņam patīk. Ar dēlu man būs brīnišķīgas attiecības, pat ja ar sievu man tādas nevar būt. Un es parādīšu Annišai, ka es nemēģinu tikai „izlāpīties”.

Pāris pirmajās nedēļās, domāju, man veicās tīri labi. Dažā ziņā tas nemaz nebija tik grūti. Tomēr es biju pārsteigts, cik lielā mērā man viņu abu pietrūka. Es mēdzu pamosties savā dzīvoklī un censties saklausīt mazo balstiņu, kuras, kā es zināju, tur nebija. Vakara es mēdzu staigāt pa dzīvokli, domādam: *„Šajā laikā es varbūt lasītu vakara stāstiņu. Tagad es, iespējams, vēlēdam labu nakti, apskautu Adamu. Un šis ir brīdis, kad es mēdzu ielīst gultā pie Annišas, brīdis, kad mēdzu viņu turēt savos apskāvienos.”* Nespēju vien sagaidīt, kad pienāks nedēļas nogales.



Bet, mēnešiem aizritot, šīs domas sāka izplēnēt. Vai arī, pareizāk sakot, tās izspieda viss pārējais. Es mēdzu katru vakaru nest darbu uz mājām vai palikt darbā vēl. Kad Adams piezvanīja, es rakstīju uz datora un dzirdēju tikai katru otro teikumu. Mēdza paiet pat veselas nedēļas, kad es ne reizes neiedomājos par to, ko viņš šajā laikā varētu darīt. Kad pienāca skolas brīvlaiks, es aptvēru, ka nebiju rezervējis brīvu laiku, ko pavadīt kopā ar viņu. Tad atkal ieplānoju vakariņas ar klientu tieši tajā vakarā, kad Adamam skolā bija pavasara koncerts. Es arī aizmirsu viņu pusgadā aizvest pie zobu higiēnista, kaut arī nedēļu iepriekš Anniša man to bija atgādinājusi. Un es sāku parādīties vēl piektdienu vakaros. Šī nedēļas nogale bija vēl viens „kvalitatīva” laika ieguldījums, kurā bija jebkas, tikai ne kvalitāte.

Iebraukdams biroja stāvlaukumā, es viegli pamāju ar roku apsargam Denijam. Pēc trakās steigas, lai nokļūtu šeit, es pēkšņi vēlējās, kaut nebūtu tā steidzies. Es iebraucu savā stāvvietā, bet motoru tūlīt neizslēdzu.

Sevi aizstāvot, jāsaka, ka mana apsēstība ar darbu bija pilnīgi dabiska. Kompānijā šis bija ļoti saspringts laiks. Jau mēnešiem ilgi gaisā bija virmojušas baumas, ka mūs gatavojas pārdot. Pēdējās divpadsmit nedēļas es nebiju darījis nekā cita, kā tikai masveidā ražojis atskaites: pārdošanas atskaites, inventarizācijas atskaites, atskaites par personālu, peļņas un zaudējumu aprēķinus. Kad vakarā aizvēru acis, es spēju redzēt vienīgi izklātas lapas ar pārblīvētām skaitļu rindām. Tieši tas mani gaidīja ēkas iekšpusē, bet ilgāk es to



vairs nevarēju novilcināt. Es izslēdzu motoru, pagrābu savu klēpjdatora somu un devos iekšā.

Es pasveicināju Devinu, mūsu reģistratoru. Viņš bija cītīgi noliecis galvu pār sava datora ekrānu, bet es zināju, ka viņš tur spēlē pasjansu. Kad novirzijos pa labi, es varēju redzēt, ka Devins nosmīn, bet varbūt man tikai tā likās. Īsākais ceļš uz manu kabinetu ir pa kreisi, bet es vairs pa to negāju. Devins acīmredzot domāja, ka tas tāpēc, ka Tesas galds bija pa labi. Tomēr tas bija tikai papildu bonuss. Ja gāju pa labi, man nebija jāiet garām Žuāna kabinetam. *Žuāns*. Sasodīts. Nezinu, kāpēc man pēc tik ilga laika vajadzētu tik stipri raižēties. Tagad tas bija tikai neizmantots kabinets. Žalūzijas paceltas, galds tukšs, krēsls brīvs. Nebija ne Žuāna sievas, ne bērnu fotogrāfiju uz plaukta, ne kafijas krūžu uz bufetes, ne dekoratīvo šķīvju pie sienas. Tomēr bija tā, it kā tukšajās vietās vēl kavētos visu šo lietu ēnas.

Tuvojoties Tesas nodalījumam, es palēnināju soli. Mēs ar Tesu jau gadiem bijām strādājuši kopā. Mēs vienmēr bijām labi sadzīvojuši – mums bija vienāda humora izjūta. Nebiju pārliecināts, kā turpmāk būs ar Annišu, bet, man jāatzīst, ka, kopš dzīvojām atsevišķi, pieķēru sevi daudz domājam par Tesu.

Uzmetu acis viņas tumšajiem matiem, bet viņa runāja pa telefonu. Tāpēc gāju tālāk.

Gandrīz vai tikko pārkāpis sava kabineta sliekšnim, es apgriezpos apkārt. Vai tik man neaiziet pārbaudīt jauno prototipu, pirms ķeros klāt neatliekamākam darbam? Es zināju, ka projektētāju komanda paziņos man par jebkuru



jauninājumu, tomēr doma par dažu minūšu izklaidi laboratorijā bija kārdinoša.

Projektētāju laboratorija bija vieta, kur es uzsāku strādāt. Ražošanas sektorā bija viens no maniem pirmajiem darbiem – auto daļu izgatavotājs. Tas bija darbs, par kuru biju sapņojis. Žuāns, tehniskais direktors, ņēma mani savā paspārnē. Žuāns bija mans padomdevējs.

Bet lieta tāda – pat tad, ja mīli savu darbu, tu nevari palikt stāvam uz vietas. Tas iznīcina karjeru. Bet nevienam tas nebija man *jāsaka*. Es biju līdzīgs šunelim, kas luncina asti tik sparīgi, ka pats sev izmežģī muguru. Augstāk stāvošie to ievēroja. Kad man piedāvāja korporācijas kāpņu nākamo pakāpienu, Žuāns ieveda mani savā kabinetā.

„Zini,” viņš teica, „ja tu pieņemsi šo amatu, tu uz visiem laikiem būsi ārā no izpētes un projektēšanas. Tu nodarbosies ar pārdošanu un menedžmentu. Vai tu tiešām to gribi?”

„Es gribu iet uz priekšu, Žuān,” es smiedamies teicu. „Un, lai to darītu, es noteikti negaidīšu, līdz tu aiziesi pensijā!”

Žuāns tik vien kā vārgi man uzsmaidīja, bet vairāk neko neteica.

Pēc šī pirmā soļa es diezgan ātri virzījos augšup pa die-nesta kāpnēm. Tagad es pārraudzīju visus mūsu lielākajam klientam domātos projektus un produkcijas ražošanu.

Es paņēmu savu kafijas krūzi, grasīdamies doties pa gai-teni uz projektētāju telpām. Bet tad es apstājos. Pēc manis tur nebija nekādas vajadzības. Es noliku kafijas krūzi un iekritu savā krēslā. Es ieslēdzu datoru, atvēru failu un pie-vērsos skaitļu labirintam, kas piepildīja ekrānu.



Pāris stundu vēlāk, kad tikko kā biju pabeidzis vēl vienu peļņas un zaudējumu aprēķinu un gatavojos atgriezties pie savas pārpildītās iesūtnes, iezvanījās telefons. Dažu sekunžu laikā es atpazinu savas mātes balsi. Viņa izklausījās nobēdājusies. *Ak, kungs, es nodomāju. Kas tad atkal? Pēdējo mēnešu laikā mana māte pārmērīgi interesējās par manu dzīvi. Tas jau sāka kaitināt.*

„Atvaino, ka traucēju tevi darbā, Džonatan, bet tas ir svarīgi,” viņa teica. „Es nupat runāju ar brālēnu Džūljenu. Viņam tūlīt vajag tevi satikt. Tas ir steidzami.”

„*Mani?*” es nodomāju. „*Kāda velna pēc brālēnam Džūljenam būtu vajadzīgs satikt mani?*”

Atklāti runājot, es brālēnu Džūljenu nemaz tā īsti nepazinu. Viņš nebija brālēns man, bet gan manai mātei. Viņi bija bijuši tuvi draugi ar Džūljenu un viņa māsu Ketrīnu, kad vēl viņi visi bija mazi, bet es uzaugu valsts otrā malā. Tālumā dzīvojošie radi mani interesēja tikpat lielā mērā kā pagājušās nedēļas avīze.

Kad vienīgo reizi satiku Džūljenu, man bija apmēram desmit gadu. Mēs ciemojāmies pie māsiņas Ketrīnas, un viņa savā mājā bija pagatavojusi vakariņas. Es neatceros, vai Džūljens bija kopā ar sievu vai arī jau bija šķīries. Patiesību sakot, no visas ciemošanās es atceros tikai vienu lietu: Džūljena koši sarkano *Ferrari*. Biju dzirdējis Ketrīnu to pieminam, tāpēc gaidīju uz pakāpieniem mājas priekšā, kad viņš nesās šurp pa piebraucamo ceļu. Mašīna bija pat vēl pasakaināka, nekā biju iedomājies. Džūljens ieraudzīja manu sejas izteiksmi (mans žoklis noteikti bija atkāries līdz



pat kurpju purngaliem) un uzaicināja mani pabraukāties. Es nekad vēl nebiju bijis mašīnā, kura brauc tik ātri. Likās, ka jebkurā brīdī riteņi atrausies no bruģa un mēs pacelsimies gaisā. Nedomāju, ka visa brauciena laikā es bildu kaut vienu vienīgu vārdu. Kad atgriezāmieš mājās, Džūljens izkāpa no mašīnas, bet es nekustējos.

„Vai gribi vēl kādu brīdi pasēdēt mašīnā?” viņš vaicāja.

Es pamāju ar galvu. Viņš pagriezās, lai ietu, bet, pirms viņš spēra soli, es viņu apstādināju.

„Brālēn Džūljen?”

„Jā?” viņš teica.

„Kā tu dabūji šo mašīnu?” es jautāju. „Es gribēju teikt... vai tā maksā daudz naudas?”

„Jā, bez šaubām,” viņš teica. „Un, ja tu, Džonatan, gribēsi sev tādu, tad tev būs jāstrādā ļoti, ļoti pamatīgi, kad izaugsi liels.”

Es nekad to neaizmirsu.

Cik atceros, pēc vakariņām Džūljens ilgi neuzkavējās – mana māte un Ketrīna izskatījās vīlušās, varbūt pat mazliet sapīkušas. Kaut arī man bija tikai desmit gadu, tomēr es varēju iedomāties, ka Džūljenam bija daudz aizraujošākas vietas, kurp doties. Viņš nepārprotami dzīvoja tādu dzīvi, kādu es gribētu, kad kļūšu vecāks. Ar skaudību es noskatījās, kā Džūljena pasakainā mašīna aizdrāzās projām pa ielu.

Pēc tam kad māte gadiem par Džūljenu nebija teikusi ne pušplēsta vārda, viņa bija sākusi to cilvēku pieminēt katru reizi, kad tikāmieš. Nesen viņa man bija teikusi, ka *Ferrari*



jau sen ir pārdots. Kā šķiet, brālēns Džūljens bija piedzīvojis ko tādu, kas izmainījis visu viņa dzīvi. Viņš bija aizgājis no sava ienesīgā ietekmīga jurista darba, pārdevis *Ferrari* un pieņēmis „vienkāršu” eksistenci. Māte teica, ka viņš bija mācījies kopā ar kādu maz pazīstamu mūku grupu, kas dzīvoja dziļi Himalajos, un ka tagad viņš bieži staigāja apkārt tumši sarkanā apmetnī. Viņa teica, ka viņš ir pilnīgi cits cilvēks. Nebiju pārliecināts, kāpēc viņai šķita, ka tas ir tik labi.

Un viņa bija centusies mūs abus savest kopā. Viņa ierosināja, lai es iepļānoju laiku un apciemoju Džūljenu, kad darba darīšanās biju viņa pilsētā. Bet, atklāti runājot, ja man pietrūka laika Annišai un Adamam, tad kāpēc lai es ņemtu brīvdienu un pavadītu to ar cilvēku, kuru tik tikko pazinu? Turklāt ja viņš joprojām būtu bijis fenomenāli veiksmīgs advokāts ar žilbinošu dzīvesveidu un spilgtu sporta mašīnu, tad es tam būtu saskatījis jēgu. Bet kāpēc man vajadzēja pavadīt laiku ar vecu vīru, kam nebija ne darba, ne *Ferrari*? Man tuvējā bārā slaistījās daudzi tādi kā viņš.

„Mamm,” es teicu, „par ko tu runā? Kāpēc lai Džūljens gribētu mani satikt?”

Māte nemācēja tuvāk paskaidrot. Viņa teica, ka Džūljenam vajagot ar mani parunāt. Viņam vajadzēja manu palīdzību kaut kādā jautājumā.

„Kādas muļķības!” es teicu. „Es gadiem neesmu redzējis brālēnu Džūljenu. Es nepazīstu to cilvēku. Gan jau kāds cits viņam var palīdzēt.”





Māte neko neteica, bet man šķita, ka varēju dzirdēt viņu klusiņām raudam. Pāris pēdējie gadi kopš mana tēva nāves viņai bijuši smagi. „Mamm,” es iejautājos. „Vai ar tevi viss kārtībā?”

Viņa nošņaukājās un tad sāka runāt tēraudstingrā balsī, ko es tik tikko atpazinu.

„Džonatan, ja tu mani mīli, tu to izdarīsi. Tu darīsi visu, ko Džūljens tev liks.”

„Bet ko...” man nebija iespēja pabeigt savu jautājumu.

„Kad tu šovakar atgriezīsies mājās, tevi jau gaidīs lidmašīnas biļete.” Viņa iesāka nākamo teikumu, bet balss viņai aizlūza. „Džonatan, man tagad jāiet,” viņa teica un nolika klausuli.

Visu atlikušo pēcpusdienu man bija grūti koncentrēties. Šis telefona zvans bija tik netipisks manai mātei. Viņas stingrība un izmisums laupīja man drosmi. Un tad vēl visa tā noslēpumainība. Ko, pie velna, Džūljens gribēja, lai es izdaru? Es domās pārcilāju viņa dzīvē notikušo pārmaiņu. Vai viņš bija galīgi sajucis? Vai man būs jāsatiekas ar kaut kādu vecu pamuļķi, kurš muld par valdības sazvērestībām? Ar kaut kādu izpūrušu džeku, kurš šļūkā pa ielu čībās un mājas halātā? (Es zināju, ka ne jau to nozīmēja mātes teiktais „tumši sarkanais apmetnis”, bet man prātā bija iesēdies šāds tēls.) Biju tik ļoti nodarbināts ar šīm domām, ka, projām ejot, gāju tieši gar Žuāna kabinetu. Tikai nonācis vestibilā, es aptvēru, ko biju izdarījis. Man likās, ka tā ir slikta zīme.

Kad ierados savā dzīvoklī, es gandrīz aizmirsu pārbaudīt pastkastīti. Dažas minūtes es cīnījos ar saliekto atslēgu, un



tad mazās metāla durvis atsprāga vaļā, izspļaudamas picas reklāmas un apdrošināšanas piedāvājumus pa visu grīdu. Kamēr es to rausu kopā, mana roka atdūrās pret biezu aploksni. Tā bija no manas mātes. Es nopūtos, iestūķēju to kabatā un devos augšā pa kāpnēm uz savu dzīvokli.

Kamēr mana saldētā lazanja riņķoja mikroviļņu krāsnīnā, es atvēru aploksni. Tur iekšā es atradu īsu zīmīti no mātes ar paskaidrojumu, ka Džūljens patlaban uz kādu laiku dzīvo Argentīnā, kā arī turp un atpakaļ biļeti lidojumam uz Buenosairesu. Ak kungs, es nodomāju. Viņi grib, lai es mērotu divpadsmit stundu lidojumu tikai tāpēc, lai uz stundu vai divām tiktos ar attālu brālēnu? Visa nedēļas nogale? Lieliski. Man visa nedēļas nogale būs jāpavada lidojošā sardīņu bundžā un jāpagādā dēlam vilšanās. Tas – vai arī vēl vairāk jāapbēdina māte, kas jau tā bija vilusies.

Sēdēdams televizora priekšā, es ēdu savu remdeno lazanju cerībā, ka liela glāze skotu viskija notušēs manas trūcīgās vakariņas un bēdīgo noskaņojumu.

Es atliku zvanišanu Annišai līdz brīdim, kad biju pārliecināts, ka Adams būs gultā. Anniša ir dedzīga rutīnas piekritēja, tāpēc man nebija jānoņem ar minējumiem. Kad telefonā atskanēja viņas balss, viņa izklausījās nogurusi, tomēr nebija bēdīga. Kad pastāstīju viņai par saviem iespējamiem nedēļas nogales plāniem, es biju sagatavojies uz to, ka viņas noskaņojums mainīsies. Bet Anniša jau visu zināja.

„Es runāju ar tavu mammu, Džonatan,” viņa teica. „Tev tas jādara. Adams sapratīs.”

Nu, tā nu tas bija.

